

Arrest

**nr. 65 176 van 27 juli 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2010 doet verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn. Deze aanvraag resulteert in een beslissing van 5 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 november 2010 doet verzoeker een tweede aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in dezelfde hoedanigheid. Op 30 maart 2011 wordt andermaal een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 18.11.2010 door B., S., geboren te (...), op (...) en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt stortingsbewijzen voor waaruit blijkt dat het geldbedrag niet werd overgemaakt door de referentiepersoon of haar echtgenoot noch dat het geldbedrag werd gestort aan betrokkene. De bijgevoegde verklaring op eer kan niet aanvaard worden als ondersteunend bewijs aangezien deze verklaring niet op haar waarachtigheid en feitelijkheid kan gecontroleerd worden, De voorgelegde rekeninguittreksels en betaling van een ziekenhuisfactuur vormen geen bewijs voor het feit dat betrokkene ten laste was in het verleden, hoogstens voor het feit dat betrokkene op heden ten laste wordt genomen door de referentiepersoon.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel houdt de verzoekende partij de schending voor van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij heeft, zoals reeds gesteld, op 18 november 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend en dit als bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zij dient aldus te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Uit het bovenvermelde artikel van de Vreemdelingenwet volgt dat de bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie zich slechts kan voegen bij deze burger van de Unie, voor zover hij/zij ten laste is van deze burger van de Unie.

2.3. De verzoekende partij doet dienaangaande gelden dat –in weerwil van wat het bestuur stelt- het niet vereist is dat er een financiële afhankelijkheid diende te bestaan voor haar aankomst in België. Zij verwijst naar de arresten Lebon -dat stelt dat de vraag of een persoon ten laste een feitelijke situatie is die moet worden beoordeeld- en Jia van het Hof van Justitie van respectievelijk 18 juni 1987 en 9 januari 2007. Het Hof van Justitie, zo stelt de verzoekende partij, vereist niet dat zij in het verleden ten laste was van de persoon die men vervoegt, enkel dat zij op het moment dat zij verzoekt om hereniging diens ondersteuning nodig heeft. De zinsnede in dit arrest *"au moment où ils demandent à rejoindre ledit ressortissant communautaire"* (op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die onderdaan) heeft enkel betrekking op het ogenblik waarop de situatie in het land waarvan de levensstandaard in acht moet worden genomen –zijnde het land van herkomst van de aanvrager- teneinde te kunnen nagaan of er daadwerkelijk nood is aan een financiële ondersteuning. Hij verwijst daartoe naar de conclusie van Advocaat-generaal Geelhoed, waaruit dit standpunt zou blijken. Hoewel in deze conclusie wordt gesteld de situatie van economische afhankelijkheid structureel moet zijn, impliceert dit niet dat ze al voorafgaand aan de aankomst in België moest bestaan. Wat er ook van zij, zo stelt de verzoekende partij nog, het is niet deze structurele afhankelijkheid die in de bestreden beslissing in vraag wordt gesteld, maar wél het feit dat zij niet aantoonde dat zij ten laste was van haar dochter toen zij nog in Turkije verbleef.

2.4. De verzoekende partij verzoekt, in ondergeschikte orde, om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, die luidt als volgt :

"Houdt de interpretatie van het begrip "ten laste zijn" door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest JIA in dat de financiële steun die het familielid van de burger van de Unie behoeft moet

bestaan voorafgaand aan de aankomst van dit familielid op het grondgebied van de Staat waar hij een verblijfsrecht vraagt?”

2.5. In het arrest Jia (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007), waarnaar de verzoekende partij verwijst, wordt onder meer gesteld wat volgt :

“Artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, moet aldus worden uitgelegd dat onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.”

Inzoverre deze rechtspraak naar analogie in de onderhavige zaak kan worden toegepast, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de zinsnede *“op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan”* enkel en alleen betrekking heeft op het onderzoek naar de behoefte aan financiële steun op het moment van de aanvraag om hereniging vanuit de optiek van de levensstandaard in het land van herkomst en dat daaruit zou voortvloeien dat niet moet zijn aangetoond dat men in het verleden ten laste was. Immers, uit het citaat hierboven blijkt onmiskenbaar dat het familielid dat om hereniging verzoekt moet aantonen dat hij de materiële ondersteuning nodig heeft *“teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid”*. Samengelezen met de conclusie van de Advocaat-generaal, die, zoals de verzoekende partij overigens zelf stelt dat de afhankelijkheid geen betrekking mag hebben op een tijdelijke voorwaarde, maar een structureel karakter moet vertonen –hetgeen impliceert dat dus moet worden aangetoond dat de afhankelijkheid gedurende een zekere periode moet aanwezig zijn op het moment van de aanvraag om hereniging– brengt de verzoekende partij geen gegevens bij die toelaten te oordelen dat de verwerende partij, door het bewijs te eisen van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van het familielid dat hij wenst te vervoegen, een onrechtmatige toepassing zou hebben gemaakt van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet zoals gelezen in het licht van de voormelde rechtspraak. Nu dit is komen vast te staan, en de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift heeft beperkt tot het ten onrechte ontkennen van deze voorwaarde, kan ermee worden volstaan te verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing, die gesteund zijn op een individuele beoordeling van de aanvraag in het licht van de stukken van het administratief dossier, meer in het bijzonder deze neergelegd door de verzoekende partij in het kader van haar aanvragen, en luidens dewelke de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond in het verleden, in het land van herkomst, ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Deze motieven worden niet *in concreto* betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven. Het enig middel is niet gegrond.

2.6. Wat betreft het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag dient te worden opgemerkt dat, krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet, is de Raad alleen al om die reden niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het verzoek daartoe wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS